

Bowlingpræsidentens bedste strike

For nylig var 900 seniorbowlere fra 20 forskellige lande samlet til stævne i København. Præsidenten for The European Senior Bowlers Committee er dansk og hedder Lise Riggelsen. Og hun ved alt om, at bowling kan skabe venskaber og føre meget med sig. Blandt andet kærlighed. I en alder af 60 giftede ærkejyden Lise sig med sjællænderen Ole, som ellers havde svoret, at han aldrig skulle giftes igen...

Sådan så de ud, da de blev gift sidste år på Ballerup Rådhus. Brudebuketten blev tørret og hænger i dag over parrets seng. – Så romantisk er jeg altså, siger Lise.

Lise Riggelsen forstår at sende sin strike-kugle af sted i den rette kurve hen ad banen, så keglene for enden kastes til siderne, og der bliver fuld score på pointtavlen.

På samme måde er der schwing over hende selv. Hun er en meget leende, meget talende og meget energisk kvinde, der – ja, undskyld udtrykket – tager kegler med sit humør.

Lise har ikke været bowlingsspiller specielt længe. Hun begyndte først som 45-årig. Men inden da havde hun dyrket keglebaner, der var almindelige dér i Sønderjylland, hvor hun boede i 20 år. Så det at sende kugler af sted på en bane har alligevel betydet meget for hende i mange år, »faktisk rigtig meget«, understreger hun.

Siden 2002 har Lise Riggelsen været præsident for The European Senior Bowlers Committee, som er en sammenslutning af europæiske bowlingforeninger for spillere over 50 år. Hvert år samler foreningen i hundredvis af spillere fra det meste af ver-

den til European Senior Bowlers Championships. Et sommerstævne, der tidligere har været afviklet i lande som Sydafrika, Israel, Østrig og Irland, men som i år var henlagt til København. Og da var det som altid Lise, der som præsident stod med det overordnede ansvar for, at alt gik korrekt og fair til.

Forhistorien

Lises egen historie begynder for 61 år siden i en arbejderfamilie i Svendborg, hvor hun voksede op i en børneflokk på fire. Lise blev uddannet i en boghandel, og som 19-årig flyttede hun til Tyskland for at arbejde og lære sproget, men også for at være tæt på sin nye tyske kæreste. Da forholdet brast, blev Lise i Tyskland. Hun vendte først tilbage til Danmark nogle år efter. Her forelskede hun sig i en ung læge, der lige var blevet ansat på Åbenrå Sygehus. Alt tegnede lykkeligt. Lise blev gravid. Men så ramte katastrofen: Kæresten blev dræbt.

Lise kunne ikke holde ud at blive boende i byen. Hun søgte

Lise og Ole er i dag begge medlemmer af bowlingklubben Ellipsen. Men selv om bowling fylder meget i deres liv, er de enige om, at der findes meget andet, de gerne vil bruge tid på, bl.a. at rejse sammen.

et job i en skoforretning i Tønder. Var ærlig og sagde det, som det var, at hun var gravid. Og fik alligevel jobbet. Men butikkens indehaver forelskede sig også i Lise, og hun i ham, og udover at han senere blev som en far for Lises søn, fik de også en datter sammen.

De næste år arbejdede Lise og hendes mand side om side i skoforretningen, indtil netop det tætte samarbejde sled ægteskabet i stykker. Lise flyttede, men kun få hundrede meter væk, så børnene nemt kunne gå frem og tilbage mellem deres mor og far. Da Lises mand

pludselig døde, overtog hun to udlejningsejendomme, der gjorde hende i stand til at klare sig økonomisk, men det var stadig nødvendigt for hende at arbejde. Efter at have stået i sin mands forretning var hun blevet sælger på en lille lokal skofabrik. Men da den måtte lukke, stod hun uden job.

Et nyt liv

Resolut sendte hun besked rundt i branchen, om der var nogen, der kunne bruge en erfaren kvinde på 45. Og det var der. Men arbejdspladsen lå i Herning. Så efter 20 år i Sønderjylland hev Lise teltplæne op og rejste til Herning, hvor hun blev salgskonsulent hos en stor skoggrossist.

Året var 1990, Lise var 45, og dér stod hun og skulle til at ska-

be sig en helt ny tilværelse. Og hvad gør man så et fremmed sted? Her kom bowlingen ind. For da Lise inviterede en gruppe af sine gamle keglevenner fra det sønderjyske på besøg, skulle de af mangel på keglebaner selvfølgelig prøve kræfter med en bowlingbane. Dér fik en kvik receptions dame straks øje på Lises talenter og sagde: »Du skal da med i en bowlingklub«. Og sådan gik det til, at Lise kom i klub, fik nye venner, og kort efter kom hun også med i foreningsarbejdet, og i 2002 blev hun præsident.

Arbejdsomt gik alt også

godt, indtil Lise pludselig blev fyret. Fyresedlen kom kort før, hun fyldte 50, og den ramte hende hårdt. Ikke mindst fordi hun ikke anede, om det var muligt at finde nyt arbejde i hendes alder.

Hun fandt dog et nyt job på et lille rejsebureau, der havde brug for en blæksprutte. Dengang kendte Lise ikke spor til rejsebranchen. Men da det lille bureau senere stod foran at blive opkøbt af det større Ruby Rejser i Århus, var det en forudsætning for købet, at Lise fulgte med. Hende ville man ikke undvære.

Jagtede ham

Efter at Ole er kommet ind i Lises liv, har Lise arbejdet to-tre dage i Århus og klaret resten af sit job fra sit hjemmekontor hos Ole i Skovlunde. Men selv om hun elsker sit arbejde, har hun valgt at gå på efterløn fra nytår, fordi som hun siger: – Nu skal der være mere tid til kærligheden. Tid til Ole og til bare at kunne stikke af sammen, når vi har lyst.

Ole Mollerup, der er pensioneret efter 38 år i IBM, dukkede op i Lises cirkler på den første bowlingtur, Lise var med på til Irland tilbage i 1995. Hun kan huske, at hun tænkte: »Sikke dog en stille og rolig mand«. Og han husker lige så tydeligt, at han tænkte: »Det var da en livlig dame!«

Ole havde nærmest forsvoret, at han skulle giftes igen. Han var fraskilt, havde været alene i 15 år og var, siger han ærligt, ved at udvikle sig til lidt af en eneboer, der nok havde det fint med naboer og venner, men ikke gad det med kvinder mere.

Det vidste Lise bare ikke. – Så jeg jagtede Ole år efter år. Vi mødtes som regel to gange om året til stævner. Og jeg syntes, han var alt for dejlig til bare at lade gå. Så hver gang der var fest, var jeg henne og byde

ham op til dans, og efterhånden blev det en tradition, at vi altid dansede den sidste dans sammen.

Og så i Norge, i 2003, kom det endelig dertil, at Lise dristede sig til at spørge, om Ole ville være hendes ledsager til aftenens banket. »Du behøver ikke at svare med det samme«, sagde hun til ham. Velvidende, at hvis de valgte at træde ind til den banket sammen, ville de automatisk blive opfattet som bowlingens nye par. Men han svarede samme aften, at ja, det ville han gerne.

Siden har det bare været Lise og Ole. Først besøgte de hinanden på skift, men for to år siden tog hun det store spring, forlod Jylland og flyttede over til Ole. Og sidste år blev de gift.

Ole, der ikke siger så meget, for det gør Lise jo, kan godt bruge store ord lige så stille. – Det er et mirakel, siger han. – Tænk her gik man og troede, at alt det dér med kærlighed var helt forbi. Og så pludselig får man lov at møde sådan én som Lise...

Og Lise: – Jeg kunne unde alle mennesker at få lov at forelske sig igen, når børnene er store og klarer sig selv, og man er moden og modtagelig. Det er en stor lykke.

De skændes aldrig, siger de. – Vi er godt klar over nu, at livet er for kort til skænderier. Det vidste vi ikke, da vi var unge.

Da Lise flyttede ind hos Ole, skulle hendes møbler parres med hans, også det skete uden sværdslag. Og så er der børnene, de fire voksne børn, som næsten er jævnaldrende: – Det er det mest fantastiske, siger hun. – Vi havde bestemt, at uanset hvad vores børn måtte mene, skulle de ikke få lov at ødelægge noget. Men vi har kun mødt glæde og accept. Og vi oplever ligefrem, at vores to sønner er som to brødre. Det er virkelig rørende.

Hvad bowlingen angår, så følger Lise og Ole til træning hver uge. Men selv om det er hende, der er præsidenten, er det ham, der har bowlet længst og ved mest om bowling. Det siger hun i hvert fald. Og han siger hende ikke imod. ■

– Nu skal der være mere tid til kærligheden. Tid til Ole og til bare at kunne stikke af sammen, når vi har lyst.